

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

II. Quæ Conditiones requirantur ad Præscriptionem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

scriptionis adimitur; Ita vi ejusdem Præscriptionis potest Titius alio tempore quidquam præscribere contra Sempronium, vel quemcunque alium, qui negligit rem suam debito tempore repetere. Adde, quod talis sibi, ac propriæ negligentia, quam Jura ob bonum publicum merito castigant, culpam imputare debeat, si tanto tempore negligat rem suam repetere, quantum Jura requirunt ad Præscriptionem.

7. Dices. Juxta illud lumine naturæ notum, *Nemo debet locupletari cum alterius jactura*: sed hoc fit in Præscriptione, ergo. Resp. majorem esse intelligendam de injusta locupletatione: qualis esset, si quis in emptione, aliisve contractibus proximum circumveniret, atque deciperet, sicque cum ejus jactura locupletaretur injustè. Non autem dictum illud est intelligendum de justa locupletatione; qualis est ea, quæ fit in bello iusto, & in legitima Præscriptione per auctoritatem Legis, ex publica & iusta causa transferentis dominium unius in alium, atque in similibus alijs casibus.

Nemo debet locupletari cum alterius jactura, quomodo?

QUÆSTIO II.

Quæ conditiones requirantur ad Præscriptionem?

8. **C**ONCL. I. Ad Præscriptionem legitimam quatuor requiruntur conditiones. I. Possessio rei legitimo tempore à Jure definito continuata. II. Bona fides. III. Justus titulus. IV. Ut res illa sit apta præscribi. Ita in re communis: & quamvis nonnulli enumerent quinque, tamen ipsi primam conditionem hic assignatam dividunt in duas, easque omnes sequentibus versiculis comprehendunt:

Ad Præscriptionem quæ conditiones requirantur?

*Non usucapies, nisi sint tibi talia quinque.
Sit res apta, fides bona, sit titulus quoque iustus.
Possideas justè, completo tempora legis.*

9. Prima itaque conditio ad Præscriptionem necessaria, est *Possessio legitimo tempore à Jure definito continuata*. Siquidem, ut habet Reg. 3. Juris in 6. *Sine possessione præscriptio non procedit*: quia Præscriptio fundatur super possessione; ubi autem fundamentum non est, superædificari non potest. Porro hujusmodi possessio debet

Ad eam requiritur possessio

debet tempore à jure definito continuari; de quo tempore, & quantum illud sit, dicitur *Quest. seq.*

Bona fides.

10. Secunda conditio ad Præscriptionem requisita, est *Bona fides*. Nam, ut inquit Reg. 2. Juris in 6. *Possessor male fidei ullo tempore non præscribit*, & alibi. Porro *Bona fides* in proposito aliud non est, quàm conscientia seu credulitas, qua quis prudenter sibi persuadet, rem esse suam. Dicitur, *prudenter*: quia si ex ignorantia crassa, vel inordinata cupiditate, illa persuasio procedat, non erit fides bona.

Et an cum dubio possit Præscriptio inchoari?

11. Quæres, an dubitans, utrum res sit sua vel aliena, censetur habere bonam fidem sufficientem ad Præscriptionem, ac proinde stante tali dubio possit præscribere? Resp. I. Si dubium adfuit ab initio, non potest ita dubitans inchoare Præscriptionem, quamdiu manet illa dubitatio. Ita communis. Ratio est: quia dubitans, an res sit sua vel alterius, injustè agit sibi eam arrogando; cum non sit melior sua conditio, quàm alterius, qui eam prius possederat, sed econtrà; ergo jam non censetur habere bonam fidem.

Vel continuari?

12. Resp. II. Quando dubium supervenit ei, qui bonâ fide: cœpit possidere, non obitat illud Præscriptioni continuandæ, neque interrumpit possessionem, dummodo interim possessor moralem diligentiam adhibeat in investiganda veritate rei. Ita communior, & probabilius Doctorum, paucis exceptis. Ratio est: quia in dubio melior est conditio possidentis, juxta Reg. 65. Juris in 6. ergo si is, qui incipit dubitare, jam prius bonâ fide possederit rem, melior est ejus conditio, quàm alterius non possidentis. Unde patet disparitas inter hunc, & priorem casum: simulque sequitur, quòd quidem stante tali dubio non possit quis inchoare possessionem rei (cum non sit melior sua conditio, quàm alterius) benè tamen possessionem prius jam bonâ fide cœptam continuare, non obitante dubio postmodum superveniente; dummodo non intermittat adhibere moralem diligentiam in investiganda veritate rei.

Iustus Titulus.

13. Tertia conditio ad Præscriptionem requisita, est *iustus Titulus*: non quidem verus, atque à parte rei subsistens (nam hic unâ cum traditione, atque possessione, rei dominium transfert, ut amplius Præscriptione opus non sit) sed saltem rationaliter præsumptus, sive putativus Titulus, qui iusto errore putatur intervenisse, quamvis reverà non intervenerit.

14. For-

14. Porro Tituli nomine in proposito intelligitur, causa ex se habilis ad transferendum dominium, vel usucapiendi conditionem præbens: uti sunt donatio, emptio, transactio, hæreditas, legatum, & hujusmodi. Siquidem per tales modos, si tradens fuit dominus rei alteri traditæ, transfertur dominium rei in ipsum: si verò non erat dominus, idque à recipiente ignoretur, saltem usucapiendi seu præscribendi conditionem præstat. Unde si talis postmodum bonâ fide possessionem dictæ rei legitimo tempore continuet, sicque præscriptionem illius compleat, non tenebitur amplius eam restituere vero domino, etiam si postea error deprehendatur, ac manifestum fiat, rem illam à principio fuisse alterius, neque potuisse sibi ab eo, à quo acceperat, tradi titulo donationis, vel emptionis, &c. (a)

Tituli nomine quid intelligatur?

(a) Ut dictum n. 5. & seqq.

Titulus, quando requiratur ad Præscriptionem?

15. Notandum verò circa hanc tertiam conditionem, quòd Titulus non necessariò requiratur in omni præscriptione (contrarium enim patebit ex dicendis num. 21. & 22.) sed tunc præcipuè, quando Jus commune contrarium est præscribenti, vel habetur præsumptio contra ipsum, prout notatur cap. 1. de Præscript. in 6. Si enim tunc non possit allegari Titulus, censetur quis rem possidere malâ fide; nisi allegetur præscriptio temporis immemorialis, quæ est instar Tituli, imò quo non potest allegari melior Titulus de toto mundo, ut loquitur Fagnanus cap. Cum apostolica, num. 6. De his quæ fiunt à Prælatiis. Insuper requiritur Titulus ad hoc, ut præscriptio compleatur, seu absolvatur tempore breviori, atque ordinario, de quo amplius cit. num. 21. & 22.

Et quòd res sit apta Præscribi.

16. Quarta, & ultima conditio ad Præscriptionem requisita, est, ut Res sit apta præscribi: id est, ut si talis, in qua per legem, aut specialem rationem non prohibetur fieri Præscriptio, utpote quæ Jure humano duntaxat est introducta, ne rerum dominia diutius essent in incerto.

17. Ubi tamen notandum cum Lessio lib. 2. cap. 6. dubitat. 1. quòd quædam in Jure dicantur non posse præscribi, seu usucapi, quia ordinario tempore non usucapiuntur; quædam verò, quia nullo modo præscribi possunt.

Dupliciter dicuntur res non posse præscribi.

18. Prioris generis sunt res furtivæ, ac res vi possessæ, de quibus §. Furtiva. Instit. de Usucap. dicitur: Furtivæ res, & quæ vi possessæ sunt, non possunt usucapi. Nam quamvis hæc ab ipso fure, vel

Vel quia ordinario tempore non usucapiuntur, rapto-

raptore, nunquam possint præscribi, defectu bonæ fidei; simulque etiam à tertio aliquo, qui eas bonâ fide à fure accepit, non præscribantur tempore ordinario, eò quòd res furtivæ sint vitiosæ: nihilominus ipsæ ab illo tertio bonæ fidei possessore præscribuntur tempore longissimo, seu post triginta annos, prout Doctores communiter tenent, & probant ex *l. Sicut in rem, C. de Præscript. 30. vel 40. annorum.* Similiter §. *Res fisci. Institut. de Usucap.* habetur, quòd *res fisci usucapi non potest*, & tamen bona fisco jam incorporata præscribuntur annis quadraginta, *l. Omnes, C. de Præscript. 30. vel 40. annorum.*

Vel quia
nullo modo
præscribi
possunt.

19. Posterioris generis, quæ scilicet ex eo in Jure dicuntur non posse præscribi, quia nullo modo nulloque tempore præscribi possunt, sunt imprimis res publicæ, id est, publicis usibus deputatæ; ut forum, pons, portus, via publica, & alia hujusmodi. Deinde homo liber nullo tempore præscribi potest. Insuper Laici non possunt præscribere Jura Spiritualia, v. g. Jus decimarum, Jus conferendi Beneficia Ecclesiastica, & hujusmodi: cum talia nec possidere possint, *v. Causam, de Præscript.* estque communis Doctorum. Secus est dicendum de Jure patronatûs, nam hujus laici non sunt incapaces.

Q U Æ S T I O III.

Quantum temporis requiratur ad Usucapionem seu Præscriptionem complendam?

Res mobi-
les, & im-
mobiles,
quæ?

20. **A**Dvertendum, quòd quantum ad propositum, sit distinguendum inter res mobiles, & immobiles. *Mobiles* sunt, quæ loco moveri possunt: ut pecunia, vestis, navis, animalia, &c. *Immobiles* verò, quæ loco moveri non possunt: ut prædia, domus, agri, & hujusmodi. Porro nomine immobilium, hic etiam comprehenduntur jura, & actiones ad immobilia (notanter dicitur, *actiones ad immobilia*: nam actiones ad mobilia, v. g. actio ad debitum certæ pecuniæ, dicitur res mobilis, sicut ipsa pecunia) atque insuper nomine immobilium intelliguntur Beneficia, census, redditus, jus patronatûs, usufructus, servitutes prædiorum, & similia. Hæc enim omnia fixa manent, & instar immobilium afferunt fructum suum & commoditatem.

21. CONCL.